

Arrest

nr. 153 364 van 25 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 september 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 14 september 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOUTREPONT, die loco advocaat S. BENKHELIFA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 september 2015 wordt de verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) gegeven. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam : **S. (...)**
voornaam : **S. (...)**
geboortedatum : **01.01.1993**
geboorteplaats : **(...)**
nationaliteit : **Afghanistan**

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 30.03.2015 asiel in België. Hij legde een identiteitsdocument van Afghanistan, een "taskara", afgegeven op 03.02.2015, voor.

Bij zijn aanmelding op 30.03.2015 verklaarde de betrokkene te zijn geboren op 31.03.1999. Onze diensten meldden de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op 02.04.2015 werd te UZ Antwerpen te Edegem een medisch onderzoek verricht teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde : "Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat S. S. (...) datum van 2 april 2015 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van een 1,7 jaar een goede schatting is". De op 30.03.2014 ingestelde voogdij werd vervolgens op 15.04.2015 opgeheven.

Betreffende de door de betrokkene voorgelegde "taskara" merken we op dat de Dienst Voogdij reeds oordeelde dat het niet mogelijk is rekening te houden met dit document. Op de "taskara" staan meerdere geboortedata vermeld, te weten 14 jaar in 1389 (2010), wat betekent dat de betrokkene heden 19 jaar oud is; 15 jaar in 1393 (2014), wat werd doorstreept en 16 jaar in 1393 (2014). We voegen nog toe dat de betrokkene betreffende deze "taskara", die werd verstrekt op 03.02.2015 en dus na het vertrek van de betrokkene uit Afghanistan, verklaarde dat deze hem werd bezorgd per fax op een ogenblik dat hij zich in Frankrijk bevond.

Betreffende de door de betrokkene verklaarde leeftijd merken we op dat de betrokkene middels een tussenkomst van zijn raadsman d.d. 01.07.2015 verzocht een nieuw leeftijdsonderzoek te verrichten. De betrokkene en zijn raadsman voeren aan dat de tandarts van de betrokkene vaststelde dat de betrokkene minderjarig is. Hieromtrent moet worden opgemerkt dat de tandarts van de betrokkene niet gemandateerd is tot het vaststellen van leeftijd en dat de beslissing van beëindiging van de voogdij door de Dienst Voogdij d.d. 15.04.2015 overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring wegens overtreding van hetzij de substantiële vormen, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. De betrokkene maakte geen gebruik van deze beroepsmogelijkheid.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 03.02.2015 en 05.03.2015 vanwege illegale binnenkomst werden geregistreerd in respectievelijk Bulgarije en Hongarije en dat hij op 23.02.2015 asiel vroeg in Bulgarije en op 05.03.2015 in Hongarije.

De betrokkene werd gehoord op 24.04.2015 en verklaarde dat hij Afghanistan ongeveer zes maanden voor zijn aankomst in België verliet en vervolgens via Iran en Turkije reisde. Hij reisde het grondgebied van de lidstaten binnen via Bulgarije, waar hij een twintigtal dagen in een opvangcentrum verbleef in Sofia. De betrokkene stelde dat zijn vingerafdrukken werden geregistreerd in Bulgarije, maar ontkende dat hij er asiel vroeg. Hij verliet Bulgarije en trok via Servië verder naar Hongarije, vanwaar hij na een bepaalde tijd via onder meer Duitsland en Frankrijk zijn weg vervolgde naar België, waar hij op 29.03.2015 aankwam.

Op 19.05.2015 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Bulgaarse instanties, die op 29.05.2015 met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling

redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde hij besloot asiel te vragen in België omdat hij een in België verblijvende oom heeft. Hij uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Bulgarije omdat hij bij zijn oom in België wil blijven.

Middels een tussenkomst van zijn raadsman d.d. 08.07.2015 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties zijn asielaanvraag te behandelen en stelt hij dat in het geval van Bulgarije niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. De betrokkene voert opnieuw aan dat hij een in België verblijvend familielid (oom) heeft en dat de betrokkene in Bulgarije op een onmenswaardige wijze werd behandeld. Zo wordt gewag gemaakt van het feit dat de betrokkene drie dagen lang geen eten kreeg en als asielzoeker enkel recht op een kleinstuk brood voor drie dagen. Verder verwijst de betrokkene naar een rapport van de Verenigde Naties d.d. 15.04.2015; een rapport van Human Rights Watch (HRW) d.d. 07.01.2014; een mededeling van HRW d.d. 31.03.2015 en een mededeling van Amnesty International d.d. 10.07.2014.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende de in België verblijvende oom van de betrokkene merken we op dat de oom van de betrokkene reeds van 1996 in België verblijft en Belgisch staatsburger is. Verordening 604/2013 legt de verantwoordelijkheid bij de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende oom van de betrokkene verblijft niet in België in een van de bovenvermelde hoedanigheden en kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het

kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken dat artikel 16(1) van Verordening 604/2013 betrekking heeft op hereniging of vereniging van een verzoeker met een kind, broer of zus of ouder en niet met een oom, zoals in dit geval. Tevens wensen we op te merken dat de oom van de betrokkene reeds geruime tijd, van 1996 in België verblijft. De betrokkene was op dat ogenblik nog een kind. Verder wordt niet aangetoond dat er sprake is van een hechte relatie. Tijdens het verhoor d.d. 24.04.2015 kon de betrokkene de geboortedatum, verblijfplaats of verblijfsstatus van zijn oom niet weergeven.

Betreffende de "onmenswaardige behandeling" in Bulgarije, waarvan sprake in het schrijven d.d. 08.07.2015 benadrukken we dat de betrokkene tijdens het verhoor d.d. 24.04.2015 de kans had om op omstandige wijze de omstandigheden te duiden die volgens hem getuigen van een onmenselijke of vernederende behandeling. We kunnen enkel constateren dat de betrokkene tijdens dat verhoor geen melding maakte van persoonlijke ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Bulgarije die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren. Hij stelde dat hij in Bulgarije een twintigtal dagen in een opvangcentrum verbleef. Toen hem tijdens datzelfde verhoor werd gevraagd of hij in Bulgarije problemen heeft gekend qua opvang of qua behandeling (vraag 36) antwoordde de betrokkene: "Ze hebben hetzelfde gedaan als jullie, mij ingeschreven als minderjarige maar mij ook meerderjarig verklaard. Voor de rest had ik geen problemen in Bulgarije". Dat de betrokkene op een ogenblik dat hem uitdrukkelijk werd gevraagd of hij in Bulgarije problemen kende qua behandeling de in het schrijven d.d. 08.07.2015 feiten niet vermeldde doet volgens ons twijfels rijzen betreffende de oprechtheid van de verklaringen van de betrokkene, weergegeven in het schrijven d.d. 08.07.2015.

Betreffende het door de betrokkene aangevoerde argument dat in het geval van Bulgarije niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel wijzen we er op dat het UNHCR begin 2014 inderdaad een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers detecteerde en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het UNHCR stelde onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7). Het UNHCR is verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen, een reeds aangevatte asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen. Het UNHCR verklaart eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien dat nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelt eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra (pagina 13).

In een "update" van 31.01.2015 van het aanvankelijk uit november 2013 daterend rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", 31.01.2015), wordt zowel gewezen op blijvende pijnpunten als op opmerkelijke verbeteringen. Het rapport stelt onder meer dat de personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin-verordening", volledig toegang hebben tot de asielprocedure (pagina 24, § 2). Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Bulgarije en in wiens geval Bulgarije zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Bulgarije kende in 2014 het hoogste aantal toekenningen van internationale bescherming ooit met een erkenningsgraad van 55% (5162 personen verkregen de vluchtelingenstatus en 1838 een ander beschermingsstatuut, pagina 10, §2). Personen, die nog geen asiel vroegen of wiens aanvraag nog hangende is, worden verwezen naar een opvangcentrum (pagina 24, §2). Het AIDA-rapport stelt dat bij de opening van de meeste centra in 2013 de standaarden niet werden bereikt, maar dat door een veelheid aan noodmaatregelen alle Bulgaarse opvangcentra intussen adequate opvang kunnen bieden aan 6000 personen en voldoen aan de standaarden inzake opvang (pagina 42, §3).

De ons inzien overheersende teneur van de bovenvermelde rapporten van UNHCR van 01.04.2014 en AIDA van 31.01.2015 is dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije weliswaar nog steeds tekortkomingen kennen, maar dat er vanaf eind 2013 ook sprake is van aanzienlijke verbeteringen op vlak van huisvesting en bijstand, toegang tot de asielprocedures en handhaving van het non-refoulementprincipe. Het UNHCR oordeelde

dat de door de Bulgaarse instanties geleverde inspanningen mits een omzichtige benadering van kwetsbare personen en groepen een hervatting van overdrachten toeliet. We besluiten dat het UNHCR, als vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties een gezaghebbende bron, na een grondige en omvattende evaluatie stelde dat een algemene opschorting van overdrachten niet langer gerechtvaardigd was. We zijn verder van oordeel dat uit een algemene analyse van de boven vermelde rapporten van het UNCHR en AIDA niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op dit ogenblik dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen systematisch en per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Beide vermelde rapporten werden als bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Zoals reeds opgemerkt riep het UNHCR in het rapport van april 2014 wel op tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is een in 1993 geboren alleenstaande man. Tijdens zijn verhoor stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te kennen. Hij bracht in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid.

Het rapport, waar in het schrijven d.d. 078.07.2015 naar wordt verwezen met de extensie <http://www.unhcr-centraeuropa.org/news/2014/bulgaria>: UNHCR says asylum conditions improved, warns against transfer of vulnerable people, dateert van 2014 en niet van 15.04.2015 zoals in het schrijven wordt gesteld.

We benadrukken dat Bulgarije instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 : "De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is". Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Bulgarije de betrokkenen terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat, die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Bulgaarse instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of mogelijk zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene.

De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Bulgarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Bulgaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Bulgarije onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Bulgarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De Bulgaarse autoriteiten zullen minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Bulgaarse instanties.”

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

2.3. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.4. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.4.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.4.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.5. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.5.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.5.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.5.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij ondermeer de schending aan van artikel 3 EVRM en van het non-refoulementbeginsel.

Verzoekende partij betoogt in essentie dat de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Bulgarije systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Zij wijst op het verslag van de Commissaris voor de Mensenrechten van juni 2015 en citeert hieruit. Zij stelt dat de situatie in 2015 nog verergerd is en wijst op het feit dat het UNHCR in maart 2015 de dood van twee Iraakse asielzoekers heeft aangeklaagd. Zeer recent heeft Bulgarije ook besloten militairen in te zetten tegen asielzoekers en heeft zij ook besloten om asielzoekers te veroordelen voor het onwettig oversteken van de grens. Volgens een persbericht zou Bulgarije het leger officieel toegelaten hebben het vuur te openen tegen asielzoekers. Volgens verzoekende partij zal zij geen toegang krijgen tot juridische bijstand en het risico op refoulement is des te erger gelet op het feit dat zij Afghaans is en Afghanistan een land in oorlog is. Tevens verwijst verzoekende partij naar een arrest van de Raad en meent dat dit naar analogie van toepassing is.

Zij benadrukt voorts dat er geen opvangplaatsen meer zijn in Bulgarije waarbij zij verwijst naar het schrijven van haar advocaat van 8 juli 2015. Verwerende partij kan aldus niet volhouden dat verzoekende partij dit niet aan het licht heeft gebracht. Voorts is de uitgesproken wil van de Bulgaarse regering om Dublin III – verordening niet geheel toe te passen eveneens een systeemfout. Hetzelfde kan gezegd worden over het klimaat dat door de Bulgaarse regering gecreëerd wordt waarbij haat tegen de asielzoekers wordt aangestookt.

Verzoekende partij meent voorts dat zij een kwetsbare asielzoeker is omdat zij volhoudt minderjarig te zijn en aldus betwist meerderjarig te zijn. Zij betwist de betrouwbaarheid van het uitgevoerde medisch onderzoek dienaangaande en wijst erop dat haar tandarts gesteld heeft dat zij minderjarig is.

Tenslotte betoogt de verzoekende partij dat haar oom zich in België bevindt.

2.5.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van

bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap van de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. v. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het '*verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling

voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de verordening 604/2013) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86.) is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de verordening 604/2013 bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de verordening 604/2013 en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

2.5.2.3. De Raad stelt vast dat daarnaar gevraagd in het zogenaamde Dublin-gehoor, verzoekende partij stelde, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling, die haar verzet tegen de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat - i.e. Bulgarije - zouden kunnen rechtvaardigen, dat zij besloot in België asiel aan te vragen omdat haar oom hier verblijft en verzettede zich om die reden ook tegen een overdracht naar Bulgarije.

Middels schrijven van haar advocaat laat verzoekende partij op 8 juli 2015 weten dat niet kan uitgegaan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel bij een overdracht naar Bulgarije. Pas op dat ogenblik maakt de verzoekende partij gewag van onmenselijke behandelingen die zij zou hebben ondergaan in Bulgarije. Zo stelt zij dat zij drie dagen lang geen eten kreeg en enkel recht had op een klein stuk brood. Verder verwees verzoekende partij naar diverse internationale rapporten aangaande Bulgarije.

Wat betreft de verklaringen van verzoekende partij aangaande haar behandeling in Bulgarije geuit in voormeld schrijven motiveert de bestreden beslissing als volgt: *“Betreffende de “onmenswaardige behandeling” in Bulgarije, waarvan sprake in het schrijven d.d. 08.07.2015 benadrukken we dat de*

betrokkene tijdens het verhoor d.d. 24.04.2015 de kans had om op omstandige wijze de omstandigheden te duiden die volgens hem getuigen van een onmenselijke of vernederende behandeling. We kunnen enkel constateren dat de betrokkene tijdens dat verhoor geen melding maakte van persoonlijke ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Bulgarije die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren. Hij stelde dat hij in Bulgarije een twintigtal dagen in een opvangcentrum verbleef. Toen hem tijdens datzelfde verhoor werd gevraagd of hij in Bulgarije problemen heeft gekend qua opvang of qua behandeling (vraag 36) antwoordde de betrokkene : "Ze hebben hetzelfde gedaan als jullie, mij ingeschreven als minderjarige maar mij ook meerderjarig verklaard. Voor de rest had ik geen problemen in Bulgarije". Dat de betrokkene op een ogenblik dat hem uitdrukkelijk werd gevraagd of hij in Bulgarije problemen kende qua behandeling de in het schrijven d.d. 08.07.2015 feiten niet vermeldde doet volgens ons twijfels rijzen betreffende de oprechtheid van de verklaringen van de betrokkene, weergegeven in het schrijven d.d. 08.07.2015."

De Raad merkt op dat van een asielzoeker verwacht mag worden dat – wanneer daarnaar bevraagd – zij onmiddellijk alle elementen aangeeft die zich verzetten tegen een overdracht naar Bulgarije. Zoals blijkt heeft verzoekende partij evenwel tijdens haar gehoor geen enkel gewag gemaakt van enige onmenselijke of vernederende behandeling tijdens haar verblijf in Bulgarije, dit terwijl zij aldaar toch een twintigtal dagen in een opvangcentrum heeft verbleven. Integendeel, tijdens haar gehoor verklaarde verzoekende partij uitdrukkelijk geen problemen gekend te hebben in Bulgarije. Het niet onderbouwde betoog van de verzoekende partij dat de dienst vreemdelingenzaken haar verklaringen aangaande een onmenswaardige behandeling niet zou geakteerd hebben, kan niet aangenomen worden. Uit het gehoor blijkt dat dit de verzoekende partij werd voorgelezen en dat zij dit gehoor heeft ondertekend.

De verwerende partij kan dan ook op het eerste zicht gevolgd worden waar zij de latere verklaringen in het schrijven van de advocaat als zou zij toch onmenselijk behandeld zijn geweest in twijfel trekt.

Gelet op voorgaande maakt de verzoekende partij op het eerste zicht niet aannemelijk dat zij persoonlijk in Bulgarije onderworpen is geworden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

2.5.2.4. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat de Bulgaarse autoriteiten expliciet hebben ingestemd met de terugname van de verzoekende partij onder artikel 20 (5) van de Dublin-III-Verordening, hetgeen onmiskenbaar inhoudt dat de Bulgaarse autoriteiten op grond van voormeld artikel zullen nagaan of een andere lidstaat dan wel zijzelf verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag en naargelang een beslissing in de ene of de andere zin nemen.

Tevens blijkt dat de Bulgaarse autoriteiten gevraagd hebben de transfer te laten doorgaan via Sofia luchthaven en wensen op de hoogte gebracht te worden van alle vluchtdetails. Tevens vragen zij op zijn minst zeven dagen op voorhand hiervan op de hoogte gebracht te worden. Op 21 september 2015 heeft de verwerende partij aan dit verzoek gehoor gegeven door een schrijven te richten aan de Bulgaarse autoriteiten met de mededeling dat een transfer voorzien wordt op 28 september 2015. In de gegeven omstandigheden van de zaak kan er niet van worden uitgegaan dat de grensoverschrijding tengevolge de Dublintransfer van verzoekende partij aan Bulgarije als een illegale grensoverschrijding zal worden aanzien zodat er op het eerste gezicht geen reëel risico voorhanden is dat de verzoekende partij omwille van omstandigheden eigen aan haar geval zal worden onderworpen aan een arbitraire detentie in een gevangenis.

Evenmin toont zij op het eerste zicht aan dat zij als Dublin-terugkeerder het gevaar loopt dat het vuur op haar zal geopend worden, dat er militairen tegen haar zullen worden ingezet of dat zij dreigt aan de grens aan haar lot te worden overgelaten met de dood tot gevolg.

Waar verzoekende partij verwijst naar enkele passages uit het verslag van de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa van juni 2015 kan de Raad op het eerste zicht enkel vaststellen dat daarin gewag wordt gemaakt van enkele bezorgdheden waarbij erop gewezen wordt dat omwille van de grote instroom van asielzoekers de opvangmodaliteiten en asielprocedures in 2013 tekort schoten, maar dat met hulp van enkele internationale instanties de leefomstandigheden en het functioneren van het asielsysteem vanaf maart 2014 verbeterde. Er wordt wel erkend dat een nieuwe grote toestroom deze verbetering zou kunnen doen omkeren maar in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit de door haar voorgelegde bronnen niet dat dergelijke ommekeer zich heeft voorgedaan.

Er wordt wel gevraagd aandacht te besteden aan bijzonder kwetsbare personen maar, zoals hierna zal blijken, toont de verzoekende partij op het eerste zicht niet aan een kwetsbaar profiel te hebben.

Het citaat dat verzoekende partij nog opneemt in haar verzoekschrift waaruit volgens haar moet blijken dat zij geen toegang zal krijgen tot juridische bijstand, leert echter dat in maart 2013 een nieuwe wet werd aangenomen waarbij gratis juridische bijstand voor asielzoekers in elk stadium van de procedure werd geïntroduceerd. Omdat het nationaal bureau voor juridische bijstand evenwel niet in staat blijkt om vanaf aanvang van de procedure bijstand te verlenen, wordt juridische bijstand gegeven via privé-voorzieningen waarvan wel gesteld wordt dat de kwaliteit ondermaats zou zijn. Er werd door de Bulgaarse autoriteiten wel gemeld dat er gewerkt wordt aan een voortdurend budget voor gratis en adequate openbare juridische bijstand doorheen de gehele procedure. Zoals blijkt dient het standpunt van de verzoekende partij dat zij geen juridische bijstand zal kunnen krijgen, genuanceerd te worden en kan dit hoegenaamd op het eerste zicht niet afgeleid worden uit voormeld citaat. Verzoekende partij toont op het eerste zicht niet aan dat zij een risico loopt op refoulement naar Turkije of Afghanistan.

Voorts, waar verzoekende partij tenslotte nog rechtspraak van de Raad aanhaalt om haar standpunt kracht bij te zetten, toont zij niet aan dat zij zich in dezelfde omstandigheden bevindt als de persoon waarop die rechtspraak betrekking heeft en waarvan blijkt dat het om iemand gaat met medische problemen en aldus als kwetsbaar wordt aanzien. Ook wordt in voormeld arrest erop gewezen dat er geen bewijs van communicatie voorligt tussen de verwerende partij en Bulgarije aangaande een transfer, hetgeen in casu wel het geval is. Verzoekende partij toont op het eerste zicht niet aan dat louter omwille van de bevinding dat Bulgarije geconfronteerd wordt met een grote toestroom van asielzoekers, zijzelf gelet op haar persoonlijke omstandigheden, gevaar loopt een behandeling te ondergaan strijdig met artikel 3 EVRM.

Door opnieuw te verwijzen naar haar schrijven van 8 juli 2015 toont de verzoekende partij op het eerste zicht niet aan dat de bevindingen van de verwerende partij dat: *"Betreffende het door de betrokkene aangevoerde argument dat in het geval van Bulgarije niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel wijzen we er op dat het UNHCR begin 2014 inderdaad een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers detecteerde en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het UNHCR stelde onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7). Het UNHCR is verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen, een reeds aangevatte asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen. Het UNHCR verklaart eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien dat nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelt eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra (pagina 13).*

In een "update" van 31.01.2015 van het aanvankelijk uit november 2013 daterend rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", 31.01.2015), wordt zowel gewezen op blijvende pijnpunten als op opmerkelijke verbeteringen. Het rapport stelt onder meer dat de personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin-verordening", volledig toegang hebben tot de asielprocedure (pagina 24, § 2). Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Bulgarije en in wiens geval Bulgarije zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Bulgarije kende in 2014 het hoogste aantal toekenningen van internationale bescherming ooit met een erkenningsgraad van 55% (5162 personen verkregen de vluchtelingenstatus en 1838 een ander beschermingsstatuut, pagina 10, §2). Personen, die nog geen asiel vroegen of wiens aanvraag nog hangende is, worden verwezen naar een opvangcentrum (pagina 24, §2). Het AIDA-rapport stelt dat bij de opening van de meeste centra in 2013 de standaarden niet werden bereikt, maar dat door een veelheid aan noodmaatregelen alle Bulgaarse opvangcentra intussen adequate opvang kunnen bieden aan 6000 personen en voldoen aan de standaarden inzake opvang (pagina 42, §3).

De ons inzien overheersende teneur van de bovenvermelde rapporten van UNHCR van 01.04.2014 en AIDA van 31.01.2015 is dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije weliswaar nog steeds tekortkomingen kennen, maar dat er vanaf eind 2013 ook sprake is van aanzienlijke verbeteringen op vlak van huisvesting en bijstand, toegang tot de asielprocedures en handhaving van het non-refoulementprincipe. Het UNHCR oordeelde dat de door de Bulgaarse instanties geleverde inspanningen mits een omzichtige benadering van kwetsbare personen en groepen een hervatting van overdrachten toeliet. We besluiten dat het UNHCR, als vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties een gezaghebbende bron, na een grondige en omvattende evaluatie stelde dat een algemene opschorting van overdrachten niet langer gerechtvaardigd was. We zijn verder van oordeel dat uit een algemene analyse van de boven vermelde rapporten van het UNCHR en AIDA niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op dit ogenblik dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen systematisch en per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Beide vermelde rapporten werden als bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Zoals reeds opgemerkt riep het UNHCR in het rapport van april 2014 wel op tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is een in 1993 geboren alleenstaande man. Tijdens zijn verhoor stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te kennen. Hij bracht in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid.

Het rapport, waar in het schrijven d.d. 078.07.2015 naar wordt verwezen met de extensie [Ook het loutere betoog dat *“De uitgesproken wil van de regering om de volledige Verordening Dublin III niet meer toe te passen”* een systeemfout vormt en het oordeel van de verzoekende partij dat er een klimaat van haat heerst tegenover asielzoekers in Bulgarije, kan gelet op de bespreking hoger niet aangenomen worden om een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken.](http://www.unhcr-centraeeurope.org/news/2014/bulgaria: UNHCR says asylum conditions improved, warns against transfer of vulnerable people, dateert van 2014 en niet van 15.04.2015 zoals in het schrijven wordt gesteld (eigen onderlijning en markering).</u> incorrect zijn. Het citaat van een rapport van Human Rights Watch van 31 maart 2015 heeft uitsluitend betrekking op de behandeling van mensen die de grens van Bulgarije willen oversteken, maar niet op Dublin-terugkeerders. Het rapport van Amnesty International van 10 juli 2014 waarnaar de verzoekende partij nog verwijst in dit schrijven beschrijft een situatie december 2013-begin 2014, hetgeen in het licht van de recentere informatie waarop de verwerende partij zich steunt, meer bepaald het rapport van 31 januari 2015, geen afbreuk kan doen aan diens bevindingen. Door aldus opnieuw te verwijzen naar haar schrijven maakt de verzoekende partij op het eerste zicht evenmin een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk.</p></div><div data-bbox=)

2.5.2.5. Verzoekende partij meent voorts dat zij een kwetsbare persoon is omdat zij minderjarig is waarbij zij verwijst naar haar taskara en het oordeel van haar tandarts. Evenwel heeft de verwerende partij ook deze elementen in overweging genomen en geoordeeld: *“Bij zijn aanmelding op 30.03.2015 verklaarde de betrokkene te zijn geboren op 31.03.1999. Onze diensten meldden de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op 02.04.2015 werd te UZ Antwerpen te Edegem een medisch onderzoek verricht teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde : “Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat S. S. (...) datum van 2 april 2015 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van een 1,7 jaar een goede schatting is”. De op 30.03.2014 ingestelde voogdij werd vervolgens op 15.04.2015 opgeheven.*

Betreffende de door de betrokkene voorgelegde “taskara” merken we op dat de Dienst Voogdij reeds oordeelde dat het niet mogelijk is rekening te houden met dit document. Op de “taskara” staan meerdere geboortedata vermeld, te weten 14 jaar in 1389 (2010), wat betekent dat de betrokkene heden 19 jaar oud is; 15 jaar in 1393 (2014), wat werd doorstreept en 16 jaar in 1393 (2014). We voegen nog toe dat

de betrokkene betreffende deze "taskara", die werd verstrekt op 03.02.2015 en dus na het vertrek van de betrokkene uit Afghanistan, verklaarde dat deze hem werd bezorgd per fax op een ogenblik dat hij zich in Frankrijk bevond.

Betreffende de door de betrokkene verklaarde leeftijd merken we op dat de betrokkene middels een tussenkomst van zijn raadsman d.d. 01.07.2015 verzocht een nieuw leeftijdsonderzoek te verrichten. De betrokkene en zijn raadsman voeren aan dat de tandarts van de betrokkene vaststelde dat de betrokkene minderjarig is. Hieromtrent moet worden opgemerkt dat de tandarts van de betrokkene niet gemandateerd is tot het vaststellen van leeftijd en dat de beslissing van beëindiging van de voogdij door de Dienst Voogdij d.d. 15.04.2015 overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring wegens overtreding van hetzij de substantiële vormen, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. De betrokkene maakte geen gebruik van deze beroepsmogelijkheid." De verwerende partij motiveert uitdrukkelijk waarom geen rekening kan gehouden worden met de taskara. Door van mening te zijn dat hier toch rekening mee moet gehouden worden, zonder de motieven dienaangaande in concreto te betwisten, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bevindingen van de verwerende partij incorrect zijn. Ook wat betreft het oordeel van de tandarts heeft de verwerende partij geoordeeld en vastgesteld dat deze persoon niet gemandateerd is om de leeftijd vast te stellen.

Waar de verzoekende partij nog kritiek uit op het medisch onderzoek dat verricht werd en waarbij werd vastgesteld dat zij meerderjarig is, dient de Raad vast te stellen dat overeenkomstig het "*privilège du préalable*" de beslissing van de Dienst Voogdij als administratieve rechtshandeling geacht wordt overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet vernietigd of ingetrokken is. Het kan de verwerende partij op het eerste zicht dan ook niet ten kwade worden geduid met deze beslissing rekening te houden.

Verzoekende partij toont dan ook op het eerste zicht niet aan een kwetsbaar profiel te hebben gelet op het feit dat zij een meerderjarige alleenstaande man is zonder gezondheidsproblemen of specifieke noden.

Door voorts opnieuw te verwijzen naar haar oom die op het Belgische grondgebied verblijft, maar waarvan duidelijk blijkt dat deze oom al sinds 1996 in België verblijft, Belg is en dat er geen hechte relatie met verzoekende partij blijkt, toont verzoekende partij evenmin een schending van artikel 3 EVRM op het eerste zicht aan.

De verzoekende partij slaagt er, met de partiële citaten en verwijzingen naar algemene informatie en bronnen dan ook op eerste zicht niet in om aannemelijk te maken dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije momenteel dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Aangezien verzoekende partij, zoals hieronder zal blijken, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond, is er geen reden om in deze stand van het geding de overige door verzoekende partij in haar middel geschonden geachte bepalingen en beginselen te bespreken.

2.6. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.6.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.6.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoekende partij verwijst desbetreffend naar hetgeen gesteld is in het kader van de schending van de artikel 3 EVRM.

De Raad verwijst naar zijn bespreking ter zake. Nu op het eerste zicht geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk wordt gemaakt, ligt evenmin een schending voor van de artikelen 47 van het Handvest en van artikel 13 EVRM, aangezien verzoekende partij zelf stelt dat een loutere weigering van het verzoekschrift bij gebrek aan moeilijk te herstellen ernstig nadeel, ondanks de ernst van het middel genomen uit de schending van de grondrechten van de verzoekende partij, een schending van voormelde bepalingen zou opleveren, *quod non in casu*.

Er wordt geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

S. DE MUYLDER